

[Justitsministeren.]

neste. Et andet æret medlem, hr. Otto Mørch, talte om, at det ikke sjældent er sådan, at det menneske, der er i uniformen, har samme opfattelse som demonstranterne, men er pligtigt til — og følger sin pligt — at sætte sig imod demonstrationen eller holde orden på demonstrationen og i givet fald gribe ind over for demonstrationen.

Hr. Poul Schlüter talte om urolighederne og sagde, at alt det, der var fremme, tydeligt viste, at der fra politiets side var vist den mest udprægede tilbageholdenhed i meget lang tid, og at man ikke kunne vente længere, end man gjorde, med at gribe ind. Deri giver jeg ham ret.

Hr. Ib Thyregod talte om, at urostifterne burde betale erstatning. Det giver jeg hr. Ib Thyregod ganske ret i, og det er de også efter loven pligtige til. Hvor man er i stand til at få en erstatning, og hvor man kan identificere urostiftere, som har været med til at bevirke skade, ja, dér vil det være rimeligt at prøve på at få dem til at betale erstatning.

Hr. Ib Thyregod nævnte også noget, som der også har været talt om af andre af de ærede medlemmer, nemlig det spørgsmål om vagtværn, som er blevet rejst. Jeg må indrømme, at der for mig at se næppe er så forfærdelig meget i det, der er blevet sagt om vagtværn. Jeg har lidt indtrykket af, at det, om jeg så må sige, er praleri fra bestemt side, når man har talt om at ville etablere vagtværn. Jeg har selv stærkt udtalt mig imod vagtværn; men jeg har sagt — og det mener jeg i og for sig er rigtigt — at det ikke er muligt eller ikke rigtigt at forbyde ordensmarskaller. Vi har altid haft det tidligere, og politiet har mig bekendt ikke forbudt det. Noget helt andet er, hvad jeg klart har givet udtryk for, at hvis meningen med det værn, man har, ikke længere er ... (*Barnegråd på tilhørerpladserne*). Nå, det var en ikke videre alvorlig demonstration! — hvis meningen med det ikke er at holde orden, ikke at vise vej, om jeg så må sige, men at gå til angreb på politiet, så vil et sådant vagtværn, i samme øjeblik det etableres med denne hensigt, falde ind under nogle af straffelovens virkelig alvorlige bestemmelser, som jeg har sagt før, og så vil det ikke blive tolereret.

Det ærede medlem talte end videre om fjern-

synet. Jeg forstod det ærede medlem sådan, at han advarede fjernsynet imod at lægge alt for megen vægt på et lille mindretals forsøg på at nedbryde respekten for demokratiet — jeg tror, det var de ord, det ærede medlem brugte. Jeg er helt enig med det ærede medlem. En alt for voldsom opmærksomhed over for disse små militante grupper er sikkert ikke af det gode.

Jeg er enig med hr. Samuelson i det, han sagde om cirkulæret af denne uhyggelige dato, den 30. januar 1933. Der er virkelig noget ejendommeligt i, at man her i det rolige, fredsommelige Danmark på denne dag har udstedt et cirkulære om stavens brug, som har kunnet holde i alt fald lige til nu, og som, så vidt jeg kan se, udmærket godt også kan holde i fremtiden — men det er jo en af de ting, vi skal undersøge. Cirkulæret har været til det yderste moderat, og jeg kan ikke andet end rose min forgænger langt tilbage i tiden, for længst afdøde justitsminister C. Th. Zahle, derfor.

Men så kommer jeg til den afordførerne, som jeg ikke kan give min tilslutning, det ærede medlem fru Hanne Reintoft. Jeg tør nok sige, at der er adskillig forskel mellem de nuværende demonstrationer og dem, der fandt sted i 1848 med Monrad, L. N. Hvidt, Orla Lehmann og borgerrepræsentationen i spidsen; de marcherede fredeligt igennem byen, gik på en pæn og stilfærdig måde op og forlangte foretræde for Frederik den Syvende og sagde ham, hvad de mente, sagde det oven i købet på en overordentlig pæn måde.

Fru Hanne Reintoft citerede en bestemt vending i deres henvendelse; det var ordene „fortvivlelsens selvhjælp“. Jeg vil bede fru Hanne Reintoft tænke på, hvilke uhyre vanskeligheder netop de ord senere bragte Danmark i. Det var slesvig-holstenernes stadige undskyldning, at Lehmann ved at bruge disse ord havde opfordret til oprør; det var en af de ting, vi havde virkelig vanskelighed ved at argumentere imod, for vi må jo sige ganske ærligt, at bag Orla Lehmanns store ord lå der ikke den mening, som andre lagde i dem. Det giver mig anledning til at sige til det ærede medlem, at store ord og stærke ord har det ligesom de fagre ord, der er omtalt i den gamle danske sang. Man kunne sige: „Stærke ord glæder mangt et hjerte“ — sådan er det til at begynde med — men: „... stærke ord har forvoldt mig smer-